

Arrest

nr. 79 478 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 april 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 april 2012 om 10 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 april 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de thans bestreden beslissing, omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet hem bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werd reeds op 21 november 2011 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen deze beslissing. De termijn om dat alsnog te doen is verstreken, zodat het bevel definitief en uitvoerbaar is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, staat de uitvoerbaarheid van het bevel van 21 november 2011 los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden geschorst. De gevorderde schorsing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de thans bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Verzoeker meent desondanks belang te behouden en wijst op een schending van artikel 2 en 3 EVRM indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd. Verzoeker meent dat er nooit enig concreet onderzoek is gebeurd naar het risico bij terugkeer. Deze stellingname doet evenwel geen afbreuk aan de reeds gedane vaststelling dat een eerder aan verzoeker ter kennis gebracht bevel uitvoerbaar blijft. Ten overvloede dient de Raad trouwens vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot driemaal toe asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het dossier van verzoeker ten gronde bestudeerd waarbij telkenmale geoordeeld werd dat verzoeker noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het beroep van verzoeker verworpen. De Raad wijst erop dat in dit verband moet worden gesteld dat niet ter discussie staat dat de asielinstanties grondig hebben onderzocht of verzoekende partij nood had aan een beschermingsstatus, hetgeen gelet op artikel 48/4,§ 2, b van de Vreemdelingenwet inhoudt dat werd geverifieerd of verzoekende partij in haar land van herkomst het risico loopt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tot driemaal toe werd vastgesteld dat dit niet het geval is. Door zich opnieuw te enten op zijn verklaringen dat hij afkomstig is uit een gevaarlijke regio, zijnde de provincie Wardak, hetgeen de bevoegde asielinstanties niet aannemelijk hebben beschouwd, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de bevoegde instanties zich hier reeds over gebogen hebben. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zich dient te begeven naar de provincie Wardak. Derhalve ziet de Raad niet in hoe het betoog van verzoeker kan leiden tot de vaststelling dat hij wel degelijk belang heeft bij onderhavig beroep.

Daarenboven wijst de Raad op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Husseini v. Zweden*, 13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin het EHRM overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dat zijn eventuele

terugkeer naar Kaboel in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en citeert uit rapporten waaruit blijkt dat de situatie aldaar ernstig is. De Raad verwijst evenwel naar de zeer recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; zie ook N. tegen Zweden, 20 juli 2010). In deze zaak heeft het Hof rekening gehouden met de actuele situatie in Afghanistan om te beoordelen of een verwijdering van een Afghaan naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (§§ 53). Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat: *“the mere possibility of ill-treatment on account of an unsettled situation in the receiving country does not in itself give rise to a breach of Article 3 (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, cited above, § 111, and Saadi v. Italy, cited above, § 131) and that, where the sources available to it describe a general situation, an applicant’s specific allegations in a particular case require corroboration by other evidence (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey, cited above, § 73; and Saadi v. Italy, cited above, § 131). The Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 115, 17 July 2008).”* (§§ 54). Hieruit blijkt dus dat enkel in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat louter door het feit dat een individu wordt blootgesteld aan dit geweld bij terugkeer, het Hof een schending van artikel 3 EVRM aanvaardt. Het Hof vervolgt dan dat: *“there are no indications that the general situation of violence in Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant would be returned, is at present of sufficient intensity to create a real risk of ill-treatment simply by virtue of his being exposed to such violence on return.”* Hoewel verzoeker in onderhavige zaak komt aandragen met rapporten waaruit blijkt dat de situatie in Kaboel te wensen overlaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker het blijkbaar niet nuttig achtte om, gelet op deze informatie en waarbij hij blijkbaar van mening is dat de situatie in Kaboel op korte tijd dermate gewijzigd is dat zijn leven aldaar in gevaar is bij terugkeer, een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Deze eerste vaststelling doet al afbreuk aan de ernst van verzoekers beweringen dat bij een terugkeer artikel 2 en 3 EVRM worden geschonden. Bovendien dient nog gesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij verplicht zou zijn in Kaboel te verblijven en dat hij in dezelfde situatie zal terechtkomen als de situatie van *“internally displaced”* personen zoals omschreven in het rapport van Amnesty International van 23 februari 2012. Uit de verklaringen van verzoeker aanwezig in het administratief dossier blijkt voorts dat een oom langs moederszijde in Kaboel een winkel heeft. Uit niets blijkt dat verzoeker niet bij deze persoon terecht zou kunnen. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn vordering onontvankelijk is.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. De vordering is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

S. DE MUYLDER